ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ବାଣିଜ୍ୟିକ ବ୍ୟାଙ୍କ ଲିମିଟେଡର ପ୍ରବନ୍ଧନ, କାନପୁର

ବନାମ

ଭଗୱାନ ଦାସ

ନଭେମ୍ବର 26,1964

[ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତି ,ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡକର, ଏମ୍. ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା, ସି. ଶାହ, ଏସ୍. ଏମ୍. ସିକ୍ରି, ଏବଂ ଆର୍. ଏସ୍. ବାଚାୱତ୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ]

ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିୟମାବଳୀ, ଆଦେଶ 13 ନିୟମ 2-ଆବେଦନ କରିବାକୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ପାଇଁ ଆବେଦନ -ଆବେଦନକାରୀ ସର୍ବପ୍ରଥମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଆବେଦନନ କରି ନଥିବାରୁ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ କି ନାହିଁ- ଏବଂ ଆଦେଶ 45 ନିୟମ 1 ଅଧୀନରେ ଛାଡ ପାଇଁ ଆବେଦନ ନକରି- ଆଦେଶ 13 ନିୟମ 2 ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କି ନାହିଁ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଅନୁଚ୍ଛେଦ 227 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆବେଦନରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଶ୍ରମ ଅଦାଲତର ଏକ ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ । ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ପାଇଁ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 132 (1) ଏବଂ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 133 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଜାରି କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଏହି ସୂଚନା ସହିତ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହା ଦିଲ୍ଲୀରେ ନୁହେଁ ବରଂ ଚଣ୍ଡିଗଡ଼ରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ହେବା ଉଚିତ । ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀ ସେହି ଆବେଦନ ସହିତ ଆଗକୁ ବଢ଼ିନଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଏକ ତରଫା ବିଶେଷ ଆବେଦନ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ରଦ୍ଦ କରାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିୟମାବଳୀର ଆଦେଶ 13ର ନିୟମ 2ର ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ପାଳନ ନକରି ଏହାକୁ ହାସଲ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଅନୁଯାୟୀ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଉପରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରାଯାଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ପାଇଁ କୌଣସି ଆବେଦନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ,

ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା ସମ୍ପୃକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ପ୍ରଥମେ ଆବେଦନ କରାଯାଇ ନାହିଁ ଏବଂ ସେ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ମନା କରିନାହାଁନ୍ତି; ଏବଂ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଏକ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ପାଇଁ ଆବେଦନ ନକରି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ହାସଲ କରାଯାଇଥିଲା ।

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଲେ :ଆଦେଶ 13 ର ନିୟମ 2 ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଯାହା ଏକ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ନିୟମ, ଏହି ମାମଲାରେ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ବିଶେଷ ଆବେଦନ ପାଇଁ କୌଣସି ଆବେଦନ ପତ୍ର ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରଥମେ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରାଯାଇ ନାହିଁ ଏବଂ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ମନା କରି ନାହିଁ । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିୟମର ଆଦେଶ 45 ନିୟମ1 ଅନୁଯାୟୀ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ, ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ଯଥେଷ୍ଟ କାରଣ ପାଇଁ, ଦରଖାସ୍ତକାରୀ ଆଦେଶ 13 ନିୟମ 2 ର ଆବଶ୍ୟକତା ପାଳନରୁ କ୍ଷମା କରିପାରିବେ; କିନ୍ତୁ ଛାଡ଼ ପାଇଁ ଏପରି କୌଣସି ଆବେଦନ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ତେଣୁ ଆଦେଶ 13 ନିୟମ 2ର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରି ଆବେଦନ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରାପ୍ତ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ପ୍ରତ୍ୟାହାର ଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା ।

ଭାରତ ସଂଘ ବନାମ କିଶୋର ଲାଲ ଗୁପ୍ତା [1960] 1, ଏସ୍. ସି. ଆର୍. 493,500, ପ୍ରଭେଦ କରାଗଲା ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : 1964ର ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 58 ଏବଂ 1964 ର ସି. ଏମ୍. ପି. ସଂଖ୍ୟା 2174 ।

ପଞ୍ଜାବ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 1961 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 23 ତାରିଖର ବିବିଧ ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 1322ର ରାୟ ଓ ଆଦେଶରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି କ୍ରମେ ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ *ଟି. ଆର୍. ଭାସିନ୍* ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ *ଏମ୍. କେ. ରାମମୂର୍ତ୍ତି, ଡି. ପି. ସିଂହ, ଆର୍. କେ. ଗର୍ଗ* ଏବଂ *ଏସ୍. ସି. ଅଗ୍ରୱାଲ୍* ।

ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ **ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ବଚାୱତ**ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଗଲା । ଏହି ମାମଲାରେ ଆମର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଯେଉଁ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠୁଛି ତାହା ହେଉଛି21 ଅଗଷ୍ଟ, 1962 ରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଆବେଦନ ପାଇଁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର

ନିୟମାବଳୀ, 1950 ର ଆଦେଶ 13 ର ନିୟମ 2ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ଅନୁପାଳନ ନକରିବା କାରଣରୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯିବା ଉଚିତ କି ।

ଉତ୍ତରଦାତା, ଆବେଦନକାରୀ ଅମୃତସର ଶାଖା ବ୍ୟାଙ୍କର ଜଣେ କୋଷାଧକ୍ଷ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ଥିଲେ । 1952 ମସିହା ମେ 5 ତାରିଖରେ ତାଙ୍କୁ ନିଲମ୍ବିତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଶେଷରେ 1959 ମସିହା ଜାନୁଆରୀ 24 ତାରିଖରେ ସେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସେବାରୁ ବରଖାସ୍ତ ହୋଇଥିଲେ । ଇତିମଧ୍ୟରେ ସେ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡବିଧି ଆଇନର ଧାରା 408 ଓ 420 ଅନୁଯାୟୀ ବିଚାରର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥିଲେ । ମାର୍ଚ୍ଚ 21,1955ରେ ବିଚାରଣ ଦଣ୍ଡାଧୀଶଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେ ଦୋଷ ମୁକ୍ତି ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଜୁନ୍ 23,1955 ରେ ଦୋଷ ମୁକ୍ତି ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ପୁନଃ ସମୀକ୍ଷା ପାଇଁ ଆବେଦନ ଅତିରିକ୍ତ ଦୌରା ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଖାରଜ ହୋଇଥିଲା । ଜାନୁଆରୀ 9, 1961 ରେ, ସେ ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ଅଧିନିୟମ 1947 ର ଧାରା 33(ସି) (2) ଅନୁଯାୟୀ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଶ୍ରମ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ଦିଲ୍ଲୀର ପୀଠାସୀନ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କଠାରୁ ବ୍ୟାଙ୍କ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 521 (2) (ସି) ଅନୁଯାୟୀ 16,000 ଟଙ୍କା ଦାବି କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ନିଲମ୍ବନ ତାରିଖ ଠାରୁ ତାଙ୍କ ସେବା ସମାପ୍ତି ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦରମା ଏବଂ ଭତ୍ତା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । ମାର୍ଚ୍ଚ 28,1961 ରେ ଏକ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା, ଶ୍ରମ ଅଦାଲତ 375 ଟଙ୍କା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବର୍ଦ୍ଧିତ ଦାବିକୁ ମଞ୍ଜୁର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅବଶିଷ୍ଟ ଦାବି ଖାରଜ କରିଦେଲେ । ମେ 29,1961ରେ, ଉତ୍ତରଦାତା ଶ୍ରମ ଅଦାଲତର ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସମ୍ବିଧାନର ଧାରା 227 ଅନୁଯାୟୀ ପଞ୍ଜାବ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଫେବୃଆରୀ 23, 1962ରେ ଏକ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ପଞ୍ଜାବ ହାଇକୋର୍ଟର ଜଣେ ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତି ଶ୍ରମ ଅଦାଲତର ଆଦେଶ ରଦ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ନୂତନ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଥିଲେ ଯେ ବ୍ୟାଙ୍କ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 521ର ପ୍ରଭାବ ଏବଂ ପରିସର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏକ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷ୍ପତ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରି ଏବଂ ଟ୍ରାଏଲ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ କରିବା ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ, ଶ୍ରମ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଧିକାରିତା ପ୍ରୟୋଗ କରିବାରେ ଏବଂ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 521ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 227ର ଯଥାର୍ଥ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଆଧାରରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ବିବାଦୀୟ ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରିବାର କ୍ଷମତା ରହିଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ରାୟ ଦେଇଥିଲେ

ଯେ, ବ୍ୟାଙ୍କ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 521ର ପ୍ରଭାବ ଓ ପରିସର ଏବଂ ବିଚାର କରୁଥିବା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଦୋଷମୁକ୍ତ କରିବା ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ନେଇ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ରାୟ ଦେଇ ଶ୍ରମ ଅଦାଲତ ନ୍ୟାୟିକ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରିବାରେ ଓ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 521ର ପ୍ରାବଧାନକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 227ର ସଠିକ୍ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଉପରେ ଆଧାର କରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିବାଦୀୟ ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରିବାର କ୍ଷମତା ରଖିଥିଲେ । ଏପ୍ରିଲ୍ 30, 1962ରେ ଆବେଦନକାରୀ ଦିଲ୍ଲୀସ୍ଥିତ ପଞ୍ଜାବ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ସର୍କିଟ୍ ବେଞ୍ଚ୍ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ସେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 132 (1) ଏବଂ 133 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହି ମାମଲାରେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 227ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆଇନର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଶ୍ନ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଏବଂ ଅନ୍ୟଥା ଏହି ଅଦାଲତରେ ଆବେଦନ ପାଇଁ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ଥିଲା । ତ୍ରୁଟିର ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ଏହି ଆବେଦନ ଫେରସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ମେ 5, 1962 ରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଥିଲା । ଜୁନ୍ 1, 1962ରେ, ଆବେଦନକୁ ପୁନର୍ବାର ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଏକ ସୂଚନା ସହିତ ଫେରାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହାକୁ ଚଣ୍ଡିଗଡ଼ରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯିବା ଉଚିତ । ଏହା ପରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଆବେଦନ ସହିତ ଆଗକୁ ବଢ଼ିନଥିଲେ, ଏବଂ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 132 (1) ଏବଂ 133 ଅଧୀନରେ ଏକ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଯାଇ ନଥିଲେ । ଜୁଲାଇ 7, 1962ରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ । ଏହି ଆବେଦନରେ, ଆବେଦନକାରୀ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 227 ର ଉପଯୁକ୍ତ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ବିଷୟରେ ଆଇନର ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇଥିଲେ ଏବଂ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 132(1) ଏବଂ 133 ଅଧୀନରେ ଆବେଦନ ଉପସ୍ଥାପନା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ତଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥିର କରିଥିଲେ । 1962 ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ21 ତାରିଖରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ତରଫା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ତାଙ୍କ ମାମଲାର ବିବୃତିରେ, ଉତ୍ତରଦାତା ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଅନ୍ୟ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯିବାର ସମ୍ଭାବନା ରହିଛି, ଯେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 132 ଅନୁଯାୟୀ ଫିଟନେସ୍ ସାର୍ଟିଫିକେଟ୍ ପାଇଁ ହାଇକୋର୍ଟକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଛାଡ ପାଇଁ ଆବେଦନ ଦାଖଲ ନକରି ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା। 1964

ଜୁଲାଇ 14 ରେ, ଉତ୍ତରଦାତା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ପ୍ରତ୍ୟାହାର ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ଏକ ଆବେଦନ ମଧ୍ୟ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଜବାବଦାତାଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯିବା ଉଚିତ, ଯେହେତୁ ଏହା ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିୟମାବଳୀର ଆଦେଶ 13ର ନିୟମ 2ର ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ପାଳନ ନକରି ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ନିମ୍ନଲିଖିତ ଅଟେ:

> " ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଉପରେ ଯଦି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରାଯାଏ, ତେବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣକୁ ପ୍ରଥମେ ନିବେଦନ କରାଯାଇ ପ୍ରମାଣ ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ମନା କରା ନ ଗଲେ, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ପାଇଁ କୌଣସି ଆବେଦନ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ନାହିଁ ।"

ବର୍ତ୍ତମାନ, ପଞ୍ଜାବ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ନ୍ୟାୟାଧୀଶଙ୍କ ରାୟରୁ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 133 ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ଅଦାଲତରେ କୌଣସି ଆବେଦନ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଆବେଦନରେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 227 ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଇନଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ଥିବାରୁ ଏହା ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ132 ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଏକ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଉପରେ ଆଧାରିତ ହୋଇଥାନ୍ତା । ଆବେଦନକାରୀ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଜାରି କରିବା ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହୋଇନଥିଲେ, ଯଦିଓ ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଏହି ଆଧାରରେ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରି ଏକ ଆବେଦନ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ । ଆଦେଶ 13, ନିୟମ 2କୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଏହି ମାମଲାରେ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ପାଇଁ ଏହି ଅଦାଲତକୁ କୌଣସି ଆବେଦନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରଥମେ ଆବେଦନ କରିନଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିୟମାବଳୀର ଆଦେଶ 45ର ନିୟମ 1 ଅନୁଯାୟୀ, ଏହି ଅଦାଲତ ଯଥେଷ୍ଟ କାରଣ ଦର୍ଶାଇ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଆଦେଶ 13ର ନିୟମ 2ର ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ କ୍ଷମା କରିପାରନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଆବେଦନକାରୀ ଆଦେଶ 13 , ନିୟମ 2 ର ଅନୁପାଳନରୁ ଛାଡ ପାଇଁ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଆବେଦନ କରିନାହାଁନ୍ତି । କୌଣସି ପ୍ରକାର ଛାଡ ଆଦେଶର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ, ଆଦେଶ 13ର ନିୟମ 2 ପୂର୍ଣ୍ଣ ଠୋସ୍ ସହିତ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ, ଏବଂ ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ ଭାବରେ ଆଦେଶ ଦେବ ଯେ ଏହି ଅଦାଲତରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆବେଦନ ପାଇଁ କୌଣସି ଆବେଦନ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ନାହିଁ । ଏହି

ନିୟମ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ । ଏହି ନିୟମର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରି ଆବେଦନ କରିବା ପାଇଁ ମିଳିଥିବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆବେଦନ ପ୍ରତ୍ୟାହାର ଯୋଗ୍ୟ ।

ଭାରତ ସଂଘ ବନାମ କିଶୋରୀଲାଲ୍ ଗୁପ୍ତା ଏବଂ ବ୍ରୋସ୍ (1) ମାମଲା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ଶ୍ରୀ ଭାସିନ୍ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଅନୁମତି ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକକ ନ୍ୟାୟାଧୀଶଙ୍କ ରାୟ ବିରୋଧରେ ଆବେଦନ କରିବା ପାଇଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ପ୍ରଥମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକ ଅପିଲ ବିଚାରପୀଠରେ ଆବେଦନ ନକରି ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ଯଦିଓ ଅନୁମତି ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯାଇ ପାରିଥାନ୍ତା, ଯଦି ଆପତ୍ତି ଶୀଘ୍ର ନିଆଯାଇଥାନ୍ତା, ଅତ୍ୟଧିକ ବିଳମ୍ବ ପରେ ଅନୁମତି ପ୍ରତ୍ୟାହାର ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଏହି ଆଧାରରେ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ବିଳମ୍ବ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ପ୍ରତିକୂଳ ପ୍ରଭାବ କରିବ; କାରଣ ଯଦି ଆପତ୍ତି ଶୀଘ୍ର ସମୟ ସମୟରେ ନିଆଯାଇଥାନ୍ତା, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଏକ ଲେଟର୍ସ ପେଟେଣ୍ଟ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ସୁଯୋଗ ମିଳିଥାନ୍ତା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ବିଫଳତା ପାଇଁ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିନଥାନ୍ତା । ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ, କୌଣସି ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ନିୟମର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଅଧିକନ୍ତୁ, ପ୍ରତ୍ୟାହାର ପାଇଁ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିବାରେ ବିଳମ୍ବ ହେବା ଫଳରେ ଆବେଦନକାରୀ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ଆଦେଶ 13, ନିୟମ 2ର ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ଉଲ୍ଲଂଘନ କରି ଆବେଦନ କରିବାକୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ଅଧିକନ୍ତୁ, ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇନାହିଁ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଉତ୍ତରଦାତାର କୌଣସି ତ୍ରୁଟି କିମ୍ବା ଆପତ୍ତି ଉଠାଇବାରେ କୌଣସି ବିଳମ୍ବ ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରତିକୂଳ ପ୍ରଭାବ ଭୋଗିଥିଲେ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଆବେଦନ ପାଇଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିବାକୁ ଆମେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ । ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ସ୍ଥଗିତାଦେଶ ଯଦି କିଛି ଥାଏ, ତାହା ଖାଲି କରାଗଲା । ପକ୍ଷମାନେ ଆବେଦନର ନିଜସ୍ୱ ଖର୍ଚ୍ଚ ବହନ କରିବେ ।

ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଖାରଜ ହେଲା ।

ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ବ୍ୟାଙ୍କ ବନାମ ଭଗୱାନ ଦାସ (ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ବାଚାୱତ୍)

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ସ୍ୱିଡିଲ୍ ନାୟକ,
ଅନୁବାଦିକା,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।